

er voorstond¹, maar die 1ste januari kwam en er lagen nog steeds geen cijfers van Kerstens ter tafel – wèl de nieuwe cijfers van Keller die slechts de conclusie toelieten dat er miljoenenverliezen geleden werden: alleen al over de eerste zeven maanden na de vordering (juni–december '42) f 10 mln. Gevolg was, dat zich aan nagenoeg alle ministers de overtuiging opdrong dat Kerstens een beleid voerde waarvan hij de financiële consequenties totaal niet overzag. Van den Broek weigerde, met deze ambtgenoot verder samen te werken, en van Kleffens en Michiels, die zich in '42 beiden tegen de vordering van de koopvaardijvloot uitgesproken hadden, deden hetzelfde.

★

De Booy is niet zonder sterke weerstanden van de zijde van enkele ministers, met name Albarda en van den Tempel, tot opvolger van Kerstens benoemd: zij waren bevreesd dat de benoeming van een 'reder', lid van het bestuur van de *Shipping* dat in mei en juni '43 in zulk een heftig conflict met Kerstens beland was, gezien zou worden als aankondiging dat het regeringsbeleid fundamenteel gewijzigd werd. Wij komen op de Booy's benoeming en trouwens ook op zijn persoon in een volgend hoofdstuk terug. Hier willen wij volstaan met op te merken dat er niet alleen van wijziging geen sprake was, maar dat de Booy de beleidslijnen welke Kerstens aangegeven had, met beslistheid doortrok. Evenwel: zoveel moeite als het Kerstens gekost had, tegen het bestuur van de *Shipping* en het Nederlands Scheepvaart Comité op te tornen, zo vlot ging dat de Booy af: hij was een veel zakelijker en, op scheepvaartgebied, een veel deskundiger man dan Kerstens en de reders behoefden niet bevreesd te zijn dat hij de medezeggenschap zou invoeren. Overigens had de Booy geen enkele behoefte om de getroffen sociale regelingen te wijzigen (ook met de Contact-Commissie van de organisaties der zeevarenden werkte hij goed samen); hij kon voorts op enkele punten denkbeelden verwezenlijken die bij hemzelf nog eerder gerezzen waren dan bij Kerstens.

Het bestuur van de *Shipping* en het Nederlands Scheepvaart Comité hief hij per 1 augustus '44 op en verving hij door directies van bewindvoering die rechtstreeks aan hem (in New York rechtstreeks aan Steenberghe als zijn algemeen gemachtigde) ondergeschikt waren. In Londen benoemde hij drie directeuren van bewindvoering voor de kustvaart (een van die drie was Bohlken) en zes voor de zeevaart en visserij: opnieuw Bohlken en

¹ Ministerraad: Notulen, 5 okt. 1943.